

Budapest, 1907. augusztus 2. – Budapest, 1970. június 4.

Apja vasesztergályos volt. Gimnáziumi érettségét tett, majd a budapesti Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemen bölcsészeti tanulmányokba kezdett, de 1929-ben kizárták. Csak 1947-ben fejezte be az egyetemet, magyar–francia–német szakos diplomát szerzett. 1927-ben belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. 1933-tól a Népszava munkatársa. 1944-ben részt vett az ellenállási mozgalomban. 1945. február 18-ától a Népszava felelős szerkesztője. 1945 és 1948 között országos pártvezetőség és a politikai bizottság tagja. 1945-ben a Budapesti Nemzeti Bizottság és a fővárosi ideiglenes törvényhatósági bizottság tagja. 1945. április 2-től a Szociáldemokrata Párt budapesti képviselője az Ideiglenes Nemzetgyűlésben. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a nagy-budapesti választókerületben ismét mandátumot szerzett. 1947-ben korábbi választókerületében lett ismét az Országgyűlés tagja. 1947–1948-ban a Kossuth Népe című lap főszerkesztője, majd 1948 júniusa után, már az MDP tagjaként a Szabad Nép munkatársa lett. Tagja volt a Magyar–Jugoszláv Baráti Társaság intézőbizottságának. 1948-1950-ben a Magyar Újságírók Országos Szövetsége ügyvezető elnöke. 1950. augusztus 15-én koholt vádak alapján – háborús bűntett, hűtlenség és államellenes szervezkedés miatt – letartóztatták, s a Budapesti Büntető Törvényszék 1950. november 25-én, mint a Száva István és társai per elsőrendű vádlottját tizenöt évi fegyházra ítélte. Büntetését a Legfelsőbb Bíróság 1951. január 12-én börtönben letöltendő szabadságvesztésre változtatta. 1955 novemberében egyéni kegyelemmel szabadult. Ügyét 1956. július 3-án felülvizsgálták, augusztus 9-én a Legfelsőbb Bíróság a perújítás során rehabilitálta. Kinevezték a Hétfői Hírek főszerkesztőjévé. Újságírói tevékenysége mellett a történelem és a természettudományok nagy alakjairól írt ifjúsági regényeivel vált ismertté.